

Arrest

nr. 321 011 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Rue Nanon 43
5002 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 mei 2023.

1.2. Op 24 september 2024 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Urdu machtig is.

1.3. Op 27 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Gujrat. U was politieagent in Pakistan. Uw oom, H. B., was secretaris van een kantoor van leden van de politieke partij Q-League. Hij werd op 9 februari 2023 gearresteerd omwille van zijn politieke activiteiten. Omdat u zelf

politieagent was gebruikte u uw contacten om nieuws te krijgen over uw oom. U contacteerde tevens een advocaat die de nodige procedures opstartte om uw oom in vrijheid te laten stellen. Echter kwam de politie zelf tweemaal naar u thuis in Gujrat op zoek naar u. U was bang dat ze u zouden meenemen en verbleef daarom even elders dan bij u thuis. Uiteindelijk besloot u op 28 februari 2023 Pakistan te ontvluchten. U reisde met uw eigen paspoort naar Libië van waaruit u naar Europa kwam waar u op 4 mei 2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende in België. Na uw vertrek kwam de politie nog éénmaal naar uw familie in Shekupura. Intussen is uw oom weer vrij en is hij weer aan het werk in Pakistan. Ter staving van verzoek legde u volgende kopieën voor: paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, arbeidskaart, familiesamenstellingen, nieuwsartikelen en enkele juridische documenten aangaande de vasthouding van uw oom.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Om onderstaande redenen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren zoals die is omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste verliet u Pakistan met uw eigen paspoort (zie verklaring DVZ en zie NPO CGVS p.2 en 3). Indien u het risico nam om legaal het land te verlaten via een internationale luchthaven met uitgebreide controles van de overheid en daartoe zelfs een visum voor Libië wist te regelen, kan geen geloof worden gehecht dat u enige vrees zou koesteren ten aanzien van de Pakistaanse politie die op dat ogenblik al tweemaal naar u thuis kwam in Gujrat om u op te sporen.

Ten tweede hebt u na het verlaten van Pakistan ook diezelfde Pakistaanse overheid gecontacteerd om attesten van familiesamenstelling op te vragen (zie NPO CGVS p.11 en 12). Ook dit geeft blijk van geen vrees te kennen ten aanzien van diezelfde Pakistaanse overheid.

Ten derde zet u zichzelf openbaar onder uw eigen naam op facebook waarbij u duidelijk maakt in België te verblijven (zie NPO CGVS p.11). Opnieuw blijkt dat u geen vrees hebt om te laten blijken waar u verblijft.

Ten vierde blijkt uit door u geplaatste berichten op facebook dat u op 23 februari 2023 niet echt ondergedoken bent (zie NPO CGVS p.17 en 18). Nochtans verklaarde u eerst dat u na een zoektocht naar uw oom van een vijftal dagen bent weggegaan thuis uit vrees voor problemen (zie NPO CGVS p.14). U daarop gewezen geeft u toe dat u niet echt 'in hiding' was, maar bij een vriend verbleef. Ook dat is niet verenigbaar met een beweerde concrete vrees voor de Pakistaanse politiediensten.

Ten vijfde zegt u zelf dat er geen arrestatiebevel tegen u is uitgegeven en dat er geen officiële klacht tegen u hangende is (zie NPO CGVS p.16). U geeft ook aan dat uw vrouw geen problemen meer kent na uw vertrek uit Pakistan én na het bezoek van de politie in Shekupura (zie NPO CGVS p.17). Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer zegt u plots dat u op sociale media veel 'posts' zet tegen de geheime dienst (zie NPO CGVS p.16 en 17). Maar u licht dit niet concreet toe en u moet dadelijk erkennen nooit enige problemen te hebben gekend wegens die 'posts'. U geeft ook aan dat er geen indicaties zijn dat de Pakistaanse overheid hiervan op de hoogte is, noch geeft u duidelijk weer om welke 'posts' het dan precies zou gaan.

Ten zesde zegt u op 3 mei 2023 in België te zijn aangekomen, maar blijkt uit uw facebookprofiel dat u al langer in België was (zie prints die zijn toegevoegd aan het administratieve dossier). Zo staat er een foto van u tussen uw berichten op facebook van 28 april 2023 waarop u te zien bent in België. U hebt zich dus niet dadelijk na aankomst gewend tot de Belgische autoriteiten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ten zevende reisde u door enkele Europese landen en liet u na om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Indien u werkelijk nood hebt aan bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat u die aanvraagt zodra u in Europa daartoe de mogelijkheid hebt.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen daar die enkel uw identiteit en de situatie van uw oom betreffen. Aan de situatie van uw oom twijfelt het CGVS niet, doch blijkt uit uw verklaringen dat uw oom in Pakistan is vrijgelaten en dat hij opnieuw aan het werk is in zijn oude functie. U zegt weliswaar eerst niet te weten of er nog een klacht of onderzoek lopende is tegen uw oom (zie NPO CGVS p.13), maar finaal moet u toegeven te denken dat er geen onderzoek lopende is. Dat u over dit gegeven geen precieze weet hebt is niet aannemelijk. Gesteld dat uw oom werkelijk heden onderwerp is van

een gerechtelijk onderzoek mag verwacht worden dat u dat weet én dat u daarover de nodige stukken voorlegt.

Aldus kan u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisereerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsverovering door de Taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit

Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van het algemene beginsel van zorgvuldigheid.

Verzoeker herinnert er vooreerst aan dat zijn oom werd gearresteerd wegens zijn werk als secretaris van Parveez Elahi, die ten tijde van de feiten minister-president van Punjab was en dat zijn oom willekeurig werd vastgehouden door de ISI wegens dat werk omdat zij van de oom valse informatie over hem wilden krijgen om hem te arresteren.

Hij wijst er op dat de situatie van zijn oom niet wordt in twijfel getrokken en stelt dat talrijke verslagen melding maken van dit soort willekeurige detenties en dat het niet altijd mogelijk is om deze aan te vechten, zoals dat het geval was met zijn oom, hoewel hij verklaart dat zijn oom nog steeds het doelwit is van ISI. Verzoeker stelt dat het verslag van de US Secretary of State van 2022 immers preciseert dat corruptie nog steeds een groot probleem is in Pakistan en citeert uit United States Department of State Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "PAKISTAN 2022 HUMAN RIGHTS REPORT". Verder stelt dat hij dat verslagen daarnaast stellen dat de politiediensten zich niet houden aan de maximale detentieperiode na een FIR en dat het verslag ook bevestigt dat FIR's kunnen worden voltooid met het oog op intimidatie zonder dat er een werkelijke klacht tegen de persoon bestaat. Verder stelt verzoeker dat, hoewel de wet theoretisch voorziet in de mogelijkheid om een advocaat in te schakelen of naar de rechtbank te gaan, dit in de praktijk niet het geval is wanneer iemand wordt beschuldigd van terrorisme. Verzoeker meent dat gelet op de deze informatie zijn vrees objectief is en stelt verder dat hij een gegronde vrees voor vervolging voelde gelet op wat er met zijn oom wat gebeurd. Hoewel zijn oom werd vrijgelaten na tussenkomst van een advocaat was dit geenszins te danken aan deze tussenkomst maar enkel aan het feit dat hij heeft toegestemd samen te werken met de inlichtingendiensten. Verzoeker betoogt verder dat de ISI-diensten bekend staan om hun onderdrukking van politieke tegenstanders, dat verzoeker bovendien op sociale netwerken talrijke publicaties tegen de

inlichtingendiensten publiceert en dat meer dan 50 mensen hierop hebben gereageerd. Hij besluit dat er voor hem wel degelijk een risico bestaat in geval van terugkeer, gelet op het feit dat hij een doelwitprofiel is en gelet op de reeds tegen hem geuite bedreigingen.

Met betrekking tot het feit dat hij met zijn paspoort naar Europa is gereisd, preciseert verzoeker dat het niet moeilijk was om zijn vlucht naar Libië te halen. De corruptie in Pakistan is immers wijdverspreid en de internationale luchthaven is geen gebied dat van dit probleem is uitgesloten. Verzoeker verwijst naar de GAN Integrity website (Pakistan risk report, 2020 (internetlink)), media (Bribery-smuggling network: *senior customs officials booked*, *Business Recorder*, 15 juillet 2023 (internetlink) en het reeds geciteerde USDOS rapport van 2022 om zijn stelling te staven. Hij betoogt dat hij geen moeite had om met zijn paspoort op zijn naam de grens over te gaan en dat de kritiek van de commissaris-generaal geen rekening houdt met de wijdverspreide corruptie in Pakistan. Hij stelt dat de douanediens ten immers nauw samenwerken met smokkelaars om de doorgang van Pakistaanse onderdanen naar Libië te vergemakkelijken en wijst er bovendien op dat hij zelf geen stappen had ondernomen om zijn visum voor Libië te krijgen en dat hij zelfs zijn vliegtuigticket niet had gekocht (NPO, p. 3) en dus alles geregeld was zodat verzoeker probleemloos de grens kon oversteken.

Met betrekking tot de publicaties op zijn facebook account stelt verzoeker dat veel belang wordt gehecht aan het feit dat hij op 23 februari 2023 foto's van zichzelf op zijn facebook-account heeft gepubliceerd. Hij betoogt dat hij toen ondergedoken zat in het huis van zijn vriend uit vrees voor arrestatie door de politiediensten en dat de bestreden beslissing zijn verklaringen lijkt te verdraaien. Verzoeker stelt vervolgens: *"Dat zij immers stelt dat verzoeker aanvankelijk had gezegd dat hij ondergedoken was, maar vervolgens van mening veranderd zou zijn, zeggend dat hij gewoon bij een vriend thuis was. Dat deze interpretatie van de verklaringen van verzoeker niet juist is. Dat, wanneer tegenpartij op pagina 18 van zijn verhoor aan verzoeker vraagt waarom hij op 23 februari foto's op zijn Facebook-account had geplaatst, verzoeker immers antwoordde : "Ik was niet echt ondergedoken. Niet in bos of zo. Gewoon bij een vriend was ik". (NPO, p.18). Dat het duidelijk is dat verzoeker antwoordde op de vraag hoe hij toegang had kunnen krijgen tot het internet en op sociale netwerken had kunnen posten als hij op de vlucht was".* Verzoeker stelt verder dat hij verklaarde dat hij bij een vriend verbleef, niet op de vlucht was en daarom toegang had tot zijn sociale netwerken en er inhoud kon op plaatsen. Wat de inhoud van deze foto's betreft, wijst verzoeker erop dat hij heeft verklaard dat het oude foto's waren die hij opnieuw had gepubliceerd en dat deze foto's dus geenszins aantoonde waar hij zich bevond. Hij stelt dat de commissaris-generaal niet onkundig kon zijn van het feit dat hij de betekenis van zijn vraag niet goed begrepen had *"aangezien hij in feite niet de publicaties als zodanig verklaarde, maar veeleer hoe hij in staat was geweest om op sociale netwerken te publiceren. Dat het argument van tegenpartij op basis van de verklaringen van verzoeker bijgevolg niet kan worden aanvaard. Verzoeker had zich inderdaad bij zijn vriend verstoppt omdat hij bang was om net als zijn oom door de politie te worden gearresteerd"*.

Tenslotte verwijst verzoeker met betrekking tot de datum van aankomst in België naar pagina 12 van de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit eens te meer blijkt dat hij de vraag niet volledig begrepen had. Hij stelt dat toen hem werd gevraagd wanneer hij in België was aan gekomen als antwoordde *"voor asielaanvraag"* en vervolgens zei *"03 mei 2023"*. Hij verklaarde dus dat hij zich op 3 mei bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gemeld. Hij was echter al enkele dagen eerder in België. Verzoeker argumenteert verder dat dit geen afbreuk doet aan zijn vrees om terug te keren naar Pakistan aangezien hij er slechts enkele dagen over heeft gedaan om zijn verzoek in te dienen, wat geen abnormaal lange periode is en geenszins een gebrek aan vrees in zijn hoofde rechtvaardigt.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen of ten subsidiaire titel de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren en in volkomen subsidiaire orde de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de beslissing van het rechtsbijstandskantoor toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft

goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek een kopie van zijn paspoort, identiteitskaart, en geboortakte voor (AD, documenten, stukken 5, 6 en 3).

Verzoekers Pakistaanse nationaliteit wordt niet betwist, net zo min als het feit dat hij afkomstig uit Gujrat, gelegen in de provincie Punjab (CEDOCA, *“COI Focus. Pakistan. Security Situation, 25 June 2024 (Update), p. 8).*

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de Pakistaanse politie, nadat zijn oom die secretaris was van een kantoor van leden van de politieke partij Q-League werd opgepakt en weer vrijgelaten.

Verzoeker verklaart dat hij zelf bij de politie werkte en zowel zijn eigen contacten binnen de politie als een advocaat contacteerde in verband met de onrechtmatige arrestatie op 9 februari 2023 van zijn oom en dat de politie tweemaal naar hem thuis kwam om hem te zoeken.

Omdat hij vreesde dat zij hem zouden meenemen verbleef hij enkele dagen niet thuis en besloot hij op 28 februari 2023 Pakistan te verlaten. Verzoeker reisde met het vliegtuig naar Libië waarbij hij zijn eigen paspoort gebruikte en reisde van daaruit verder naar België.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zelf werd en wordt gezocht door de Pakistaanse autoriteiten wegens zijn familieband met H.B., die actief is als secretaris voor de Q-League partij en dus evenmin dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de Pakistaanse autoriteiten.

Een eerste indicatie hiervan is dat verzoeker, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing Pakistan verliet via de luchthaven en daarbij zijn eigen paspoort gebruikte. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij zijn paspoort vernietigde toen hij in Italië aankwam en dat dit de reden is waarom hij slechts een kopie van één pagina kan voorleggen maar bevestigt wel dat hij met dit paspoort waarop zijn identiteitsgegevens staan vermeld het land heeft verlaten en naar Libië reisde met een visum (NPO, p. 2-3). Hij verklaart verder dat hij Pakistan verliet op 28 februari 2023, dat iemand anders de tickets kocht en dat hij op zijn telefoon een foto heeft van zijn instapkaart heeft en dat hij via Dubai en Alexandrië naar Libië reisde. Volgens zijn verklaringen werkte verzoeker als politieagent in Gujrat en werd hij gezocht door de politie naar aanleiding van de arrestatie van zijn oom die politiek actief was. Indien verzoeker daadwerkelijk zou worden gezocht door de Pakistaanse politie, is het niet aannemelijk dat verzoeker, die zelf politieman was, zonder meer zich met zijn paspoort op zijn eigen naam aan de controles in de luchthaven zou onderwerpen, gezien het risico aanzienlijk was dat hij er zou worden tegengehouden. De vaststelling dat hij dit wel heeft gedaan en zonder enig probleem op legale wijze Pakistan via de luchthaven kon verlaten ondermijnt reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij zou gezocht worden door de Pakistaanse overheid, in het bijzonder gelet op zijn profiel als politieman. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen en het Family Registration Certificate uitgegeven op 28 maart 2024 dat verzoeker er na zijn aankomst in België geen graten in zag de Pakistaanse autoriteiten te contacteren om een bewijs van zijn familiesamenstelling te bekomen (NPO, p. 12 en AD, Documenten, stuk 1). De vaststelling dat verzoeker de Pakistaanse autoriteiten, die hem volgens zijn verklaringen viseren, contacteert om documenten te bekomen valt uiteraard moeilijk te rijmen met zijn beweerde vrees voor vervolging vanwege deze autoriteiten en is een verdere tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker weerlegt de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn legale uitreis niet door louter te herhalen dat hij geen moeite had om het land te verlaten en voorts louter te verwijzen naar landeninformatie waaruit blijkt dat corruptie bij de douane wijdverspreid is, dat douaneambtenaren betrokken zijn bij smokkel van goederen en dat ambtenaren en politici zich inlaten met corrupte praktijken op alle niveau's. Dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker als politieman die werd gezocht door de autoriteiten die daartoe reeds naar zijn huis waren

gekomen, zonder enig probleem op legale wijze met zijn paspoort via de luchthaven Pakistan kon verlaten. Dat corruptie bij ambtenaren wijdverspreid is in Pakistan en dat douane-ambtenaren betrokken zijn bij smokkel en dat er ook omkoping plaatsvindt kan worden aangenomen. *In casu* verklaarde verzoeker evenwel uitdrukkelijk geen enkel probleem te hebben gekend om via de luchthaven Pakistan te verlaten met zijn eigen paspoort. In zoverre verzoeker stelde dat hij niet zelf het vliegtuigticket had gekocht en zelf geen stappen has ondernomen om een visum te bekomen geeft hij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift geen enkele toelichting over wie dit ticket dan wel had gekocht. Verzoeker maakt geen enkele allusie op het betalen van smeergeld of het omkopen van personen op de luchthaven opdat hij niet gesignaleerd en tegengehouden zou worden naar aanleiding van de personencontroles die er plaatsvinden. Dat de douanediensten nauw samenwerken met smokkelaars om Pakistaanse onderdanen gemakkelijker naar Libië te laten gaan is een loutere bewering die hij op geen enkele wijze staft. De vaststelling dat verzoeker probleemloos de grens heeft kunnen oversteken zoals hij zelf benadrukt is, gelet op het voorgaande en de door verzoeker geschetste context reeds een belangrijke indicatie dat verzoeker in werkelijkheid, en in tegenstelling tot wat hij beweert, niet werd gezocht door de Pakistaanse politie of inlichtingendienst ISI.

Dat de commissaris-generaal terzake een kennelijke beoordelingsfout zou gemaakt hebben zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het gegeven dat uit de door verzoeker op facebook geplaatste berichten die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat hij op 23 februari 2023 niet echt ondergedoken was. Verzoeker verklaarde evenwel dat hij nadat hij na 9 februari ongeveer vijf dagen onderzoek had gedaan om zijn oom vrij te krijgen had gehoord dat hij zou gearresteerd worden en dat hij dan is weggegaan *“enkele dagen in Gujrat en dan Shekhupura”* (NPO, p. 14). Gevraagd of hij thuis was toen de politie in Gujrat is gekomen antwoordt verzoeker ontkennend en gevraagd waar hij dan wel was: *“Ik was in Gujrat, in een andere wijk, bij iemand anders. Wie dan precies? Lakhawwal dorp bij A.H., een vriend”* (NPO, p. 15).

Later gevraagd of verzoeker op 23 februari 2023 al ondergedoken was, bevestigt verzoeker dit en geconfronteerd met het feit dat hij wel gewoon foto's op facebook zet van waar hij dan is waardoor moeilijk kan gesteld worden, verklaart hij *“ik was niet echt in hiding. Niet in bos of zo. Gewoon bij een vriend was ik”* (NPO, p. 17-18). De vaststelling dat verzoeker op facebook publiek toegankelijke foto's van zichzelf plaatst en uiteindelijk stelt dat hij eigenlijk niet ondergedoken was, geeft minstens aan dat hij het niet nodig achtte zich te verbergen wat niet te rijmen valt met zijn verklaring dat hij had vernomen dat hij door de politie en de geheime dienst werd gezocht nadat hij onderzoek had gedaan om zijn gearresteerde oom vrij te krijgen. Ook deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Lezing van verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen en de foto's op facebook laat geen ruimte voor interpretatie. Dat verzoeker met zijn antwoord *“ik was niet echt in hiding. Niet in bos of zo. Gewoon bij een vriend was ik”* duidelijk antwoordde op de vraag hoe hij toegang had kunnen krijgen tot het internet en op sociale netwerken had kunnen posten als hij op de vlucht was, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld kan geenszins blijken uit de lezing van de gestelde vragen en antwoorden van verzoeker hierop. Niet alleen kan nergens blijken dat hem de vraag werd gesteld hoe hij toegang had kunnen krijgen tot het internet en op sociale netwerken had kunnen posten als hij op de vlucht was, maar bovendien vergeet verzoeker gemakshalve te vermelden dat hij net voor deze verklaring uitdrukkelijk bevestigde dat hij op 23 februari 2023 al ondergedoken was (NPO, p. 23). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder wel degelijk dat hij bang was om te worden gearresteerd door de politie en daarom niet langer thuis maar bij een vriend verbleef. Verzoekers betoog dat hij niet op de vlucht was maar bij een vriend verbleef en daarom toegang had tot zijn sociale netwerken is overigens tegenstrijdig met zijn stelling dat hij zich inderdaad bij zijn vriend verstopt had omdat hij bang was om net zoals zijn oom door de politie te worden gearresteerd. Evenmin kan in de notities van het persoonlijk onderhoud worden gelezen dat verzoeker verklaarde dat het oude foto's waren die hij opnieuw had gepubliceerd en dus geenszins aantoonde waar hij zich bevond, zoals in het verzoekschrift ten onrechte wordt beweerd. Bovendien gaat verzoeker met dit betoog gemakshalve voorbij aan de kern van dit motief in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker er geen graten in zag publiek toegankelijke foto's van zichzelf te publiceren op 23 februari 2023 terwijl hij beweert dat hij op dat ogenblik bij een vriend verbleef en zich verstopte voor de politie omdat hij had gehoord dat hij zou worden gearresteerd.

Voorts verklaarde verzoeker zelf dat er geen arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, dat er geen officiële klacht tegen hem loopt, dat zijn vrouw geen problemen meer kent na zijn vertrek en dat hij geen problemen heeft gekend wegens zijn posts op sociale media tegen de geheime dienst. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd dat *“Ten vijfde zegt u zelf dat er geen arrestatiebevel tegen u is uitgegeven en dat er geen officiële klacht tegen u hangende is (zie NPO CGVS p.16). U geeft ook aan dat uw vrouw geen problemen meer kent na uw vertrek uit Pakistan én na het bezoek van de politie in Shekupura (zie NPO CGVS p.17). Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer zegt u plots dat u op sociale media veel ‘posts’ zet tegen de geheime dienst (zie NPO CGVS p.16 en 17). Maar u licht dit niet concreet toe en u moet dadelijk erkennen nooit enige problemen te hebben gekend wegens die ‘posts’. U geeft ook aan dat er geen indicaties zijn dat de Pakistaanse overheid hiervan op de hoogte is, noch geeft u duidelijk weer om welke ‘posts’ het dan precies zou gaan”*. Verzoeker voert geen enkel verweer tegen de pertinente vaststellingen dat er geen klacht noch arrestatiebevel tegen hem hangende is en dat zijn vrouw geen

problemen meer kende na zijn vertrek en na het bezoek van de politie in Shekupura en deze worden dan ook onverkort overgenomen door de Raad. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt talrijke publicaties tegen de inlichtingendiensten publiceert en dat er meer dan 50 reacties op zijn gekomen, voegt hij deze niet toe aan zijn verzoekschrift, noch geeft hij enige toelichting bij de inhoud of strekking van deze posts en commentaren. Zijn niet gestaafde beweringen over deze posts tegen de veiligheidsdiensten in het verzoekschrift kunnen uiteraard niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij hierdoor een doelwit zou zijn van deze diensten bij terugkeer.

Voorts wordt met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten en de actuele situatie van verzoekers oom op goede gronden als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: "De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen daar die enkel uw identiteit en de situatie van uw oom betreffen. Aan de situatie van uw oom twijfelt het CGVS niet, doch blijkt uit uw verklaringen dat uw oom in Pakistan is vrijgelaten en dat hij opnieuw aan het werk is in zijn oude functie. U zegt weliswaar eerst niet te weten of er nog een klacht of onderzoek lopende is tegen uw oom (zie NPO CGVS p.13), maar finaal moet u toegeven te denken dat er geen onderzoek lopende is. Dat u over dit gegeven geen precieze weet hebt is niet aannemelijk. Gesteld dat uw oom werkelijk heden onderwerp is van een gerechtelijk onderzoek mag verwacht worden dat u dat weet én dat u daarover de nodige stukken voorlegt."

Verzoeker gaf zelf aan dat zijn oom weer is vrijgelaten en te denken dat er geen gerechtelijk onderzoek tegen zijn oom loopt. Verzoekers algemene betoog en verwijzingen naar algemene landeninformatie over corruptie in Pakistan, het feit dat de politiediensten zich niet houden aan de maximale detentieperiode na een FIR en dat personen die van terrorisme worden beschuldigd in de praktijk geen beroep kunnen doen op een advocaat doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij verklaarde dat zijn oom werd vrijgelaten en dat hij zijn werk heeft hervat en dat hij geen weet heeft van gerechtelijke acties die tegen zijn oom zouden zijn aangevat. Zijn betoog doet verder ook geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen documenten zijn voorgelegd door verzoeker waaruit zou kunnen blijken dat hijzelf het voorwerp is (geweest) van onderzoek of gerechtelijke vervolging, noch dat hijzelf stappen zou ondernomen hebben om meer informatie te krijgen over de arrestatie van zijn oom of een advocaat onder de arm zou hebben genomen. Dat zijn oom zou zijn vrijgelaten omdat hij heeft toegestemd om samen te werken met de inlichtingendiensten is opnieuw een niet-gestaafde bewering die verzoeker overigens voor het eerst in het verzoekschrift poneert.

De Raad kan verzoeker bijtreden in zoverre hij stelt dat hij enkele dagen na binnenkomst in België zijn verzoek om internationale bescherming en dat dit geen abnormaal lange periode is. De Raad beschouwt dit evenwel als een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat verder niet dient te worden ingegaan op verzoekers kritiek hierop.

Gelet op het voorgaande kan worden besloten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie over zijn land van herkomst, dient te worden besloten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de Pakistaanse politie en inlichtingendiensten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de Pakistaanse politie en inlichtingendiensten niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hoogerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden. Volgens ACLED werden er in 2023

70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker laat deze motieven, die steun vinden in de geciteerde COI Focus, volledig ongemoeid en de door hem in het verzoekschrift geciteerde landenrapporten met betrekking tot Pakistan bevatten geen informatie die een ander licht kan werpen op bovenstaande analyse. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat in voorlaatste zin van de geciteerde passage verkeerdelijk wordt verwezen naar Afghanistan maar dat uit het geheel van hetgeen daaraan voorafgaat duidelijk blijkt dat het om een materiële vergissing gaat en dat de provincie Punjab wordt bedoeld. Verzoeker laat ook in het verzoekschrift geen persoonlijke omstandigheden gelden die het risico verhogen dat hij het slachtoffer wordt van het in Punjab aanwezige maar beperkte willekeurige geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke

schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met de Pakistaanse politie en inlichtingendiensten voor zijn vertrek uit Pakistan niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijfentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET